

kende, at Flertallet skal have Enevælden og hele Magten, Mindretallet maa ogsaa have nogen Ret og have Garantier for, at dets Ret ikke bliver traadt under Fødder. Det er derfor, man forlanger en anden Sammensætning og et andet Vælgerkorps til Landstinget end til Folketinget. Det er tillige for at faa en fyldigere saglig Repræsentation. Her var det ærede 2det Medlem for Hovedstaden ganske ved Siden af, naar han vilde gøre gældende, at der var Masser af Eksempler paa, at Landstinget havde forringet Love og gjort Skade, medens der ingen Eksempler var paa, at det havde gjort Love bedre; hele den Virksomhed, som Landstinget udfoldede, var kun til Skade. Ja, hvis det ærede Medlem mener til Skade for Socialdemokraterne og deres særlige Politik, kan han til en vis Grad have Ret, thi Landstinget har i Fortiden haft og vil formodentlig ogsaa i Fremtiden have et Ord at skulle have sagt, som det ærede Medlem ikke synes om. Men af begge disse Grunde: for at opretholde et virkelig Tokammerssystem som Garanti for Mindretallets Ret og for at sikre en virkelig god og saglig Overvejelse af de forskellige vigtige Lovgivningsspørgsmaal er det, vi andre holder paa Landstinget. Og af den Grund, jeg nævnedes før, er det, jeg advarer det ærede Medlem — selv om han ikke deler denne Opfattelse — mod nu at rejse en Grundlovs-kamp om Landstingets Afskaffelse, thi saa skal det nok vise sig, at Uroen ikke lægger sig; saa vil den tværtimod brede sig langt større Omfang.

Til Slutning nævnedes det ærede Medlem en Tanke, som jeg tror, han har nogen Ret i, nemlig at det vilde fremme Arbejdslysten og Arbejdsevnen i Samfundet, hvis man paa en eller anden Maade i højere Grad end nu kunde interessere Arbejderne rent pekuniært i den økonomiske Fremgang for den Virksomhed, de er knyttede til. Dette er jo en Tanke, som drøftes rundt omkring i de forskellige Lande, og som ogsaa søges praktiseret. Der har i Nordamerika været anstillet forskellige Eksperimenter i denne Retning, og i Fagblade rundt omkring diskuteres Spørgsmaalet. Jeg tror virkelig, at det er en god og sund Tanke at søge at finde en Vej til virkelig at bringe Arbejdernes Interesser i Kontakt med den Virksomhed, de arbejder for. Det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at det nære Forhold, der i ældre Tider bestod mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, desværre under Ti-

dens Udvikling er forsvundet mere og mere, og kan man virkelig finde en fornuftig Vej til at komme tilbage dertil og prøve sig frem til et godt Resultat, skal ingen være villigere end jeg til at hjælpe med til at naa et for alle Parter tilfredsstillende Resultat. Jeg vil dog føje til, at dette skal ikke betragtes som en Overgang til Samfundssocialismen, men jeg mener netop, det skal betragtes som Modgift mod den socialistiske Omdannelse af Samfundet. Her er to Synspunkter, som er ganske forskellige. Det ærede Medlem udtalte i sin Tid, at der mellem hans Parti paa den ene Side og alle andre Partier paa den anden Side var en dyb Kløft, man ikke kunde komme over. (*K. M. Klausen*: Nej, det har jeg ikke sagt). Naa, det var i alt Fald noget lignende. Jeg er bange for, at hvis det mod Forventning nogen Sinde skulde lykkes at indføre den socialistiske Stat, vilde denne Stat køre i den Kløft eller Grøft, som det ærede Medlem omtaler, og det vilde gaa Samfundet meget ilde, thi det Samfund, hvor Socialismen først blev indført, vilde sikkert være det, som først bukkede under i den økonomiske Konkurrence.

Til det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) har jeg et Par enkelte Bemærkninger. Sagligheden er jo ikke det ærede Medlems stærke Side, en vis forsoren Munterhed ligger bedre for ham. Derfor bliver han i Regelen ogsaa brugt, naar man trænger til Hjælp til det grovere. Naar man har Brug for en politisk Skurekone, der kan sæbevaske egne Partifæller og smide det snavsede Vand i Hovedet paa Modstanderne, saa er det ærede Medlem fra Middelfart den rette Mand paa den rette Plads. Men naar det ærede Medlem indlader sig paa at opregne og rose Ministeriets forskellige Heltgerninger, er han langt mindre heldig. Det ærede Medlem nævnedes foruden Grundloven af 1915 — der jo nu skal være forældet og vel derfor ikke er noget at rose Ministeriet saa forfærdelig stærkt for — saadanne Ting som Island. Det undrer mig for øvrigt, at det ærede Medlem ikke tog Færøerne med i Opregningen af Ministeriets gode Gerninger i denne Sammenhæng. Han nævnedes endvidere Vestindien. Jeg synes, det er dristigt at nævne en saadan politisk Skandale som den, der foregik herhjemme ved Salget af de vestindiske Øer bag Rigsdagens og Befolkningens Ryg — at nævne det som en særlig Heltgerning fra Ministeriets Side, som fortjener Ros og Efterligning. Endelig